

Aczél Géza

(szino)lira

torzósztár

alsóruha

*nem tudom a beidegződésekről ma hol tart a tudomány
amikor még nem a gének kopognak át a misztikus falon s
a jelzésekről nem sejtetted ez tényleg biológiai forradalom
vagy csak a logika bámulatos kutakodó öntörvénye tévedt
létünk valamilyen borzongató ösvényére hol évtizedek
előtt szembejöhöt a várható kór s a programozott halál
s te drukkolsz magadban ne híresedjék el ez az elméleti
varázs sorsod katasztrófákra barbár erőszakra vagy akár
az önkezredre hagyva a mindig óvatosan kezelt vallásos
hitnek és a reszkető reménynek lelki útjait befalazva mielőtt
visszatér a jámbor oda ahonnan vétetett ügyem egyszerűbb
hiszen a jegyző fiaként felületesen megélte a kisgyerek
hogy alulról felülre cserélődött mára már folklórként
rebegve a hétrétegű alsóruha nyilván a bigott faluban
a szoknyacserékre még a bennfentes sem nézhetett oda
majd egyszer csak talán hátrányára megváltozott a világ
mivel a technika aligha fújhatja meg az égi harsonát és a
kisgyerekből is bús férfi támadt legszívesebben háttal állva
a világnak ám ahogy trikóit reggelente magára kapja azt a
sorban alulról veszi s esténként az oszlop tetejére ráteszi*

alsós

*van annak már félszázada mikor olykor el-eljárva az
egyetemi iskolába beleestem egy karcsú barna lányba
s szűnődőkben mentem utána a messzi baranyába hol
romantikus határfolyóként senyvedett a dráva néha szemből
még átál is lőttek spontán üdvözölve az innen levőket persze
engem akkor legkevésbé a kisanatantnak történelmi frásza
érdekelt sokkal inkább hogy hódító*

sikereket érjek el s hogy az unalmas falunak üres óráit
valahogy kitöltsem anyáskodni hátra is hagytam nőmet
megszállva a kis település egyetlen kocsmájának ablak
melletti asztalát amely körül hamarosan akadt is néhány
sörbarát és hogy még izgalmasabb legyen a hétvége amikor
a katolikus pap nem ment misére sem a temetésre nagy
kártyacsatákra unszolt a felesége csak később jöttem rá hogy
az anyja hiszen ezeknek tilos a párzások vigadalma aztán
a bölcs tanító igazi református vele szent hangot zengetve
mint a kántus egy egykori rendőr akit lefokoztak mivel
túl gyorsan használta pisztolyát kaláber mondta a nagy
ballon bor mellett mi számomra alsós végül a rablólultiban
egyeztünk rögzítve a pénzt s szabályt mert másképp tudta
valahány

álszemérem

a tökéletes költemény határait mai napig igazán nem
értem ha olykor visszaolvasom magamat gyakorta tör rám
az álszemérem mivel a klasszikus művek értéke az agyba
már évtizedek óta sulykolva vagyon s nincs az a vagyon
mely ezekhez felére csüggedt magányodban csökkentsd bár
felére a szakma önjárós elméletekkel hozzáadott pátoszát
vagy a túlhaladott közönyös idő nyegleségbe torkolló
mámorát amikor a téridő szenttelen bölcsességét a jámbor
magára veszi és mintegy egyéni leleményként ajándékul
a szellemnek kényes asztalára kiteszi rögtön tartva is
markát mivel eme különös világban éppúgy összefonódik
megélhetés és az ihlet laokoonja s mikor a külső tekintet ezt
a bonyolultságot elemeire bontja elsárgult csontvázakra
lel hiszen a befogadás virtuális élménye jobb ha a látomás
peremén szerepel formateremtő tényezőként mert hiába dől
ettől alkalmilag az elismerő bőség és burjánzik slágerlisták
sora ám könnyedén azt sem feledheted ha nem vagy ostoba a
siker néha minőséget is emel az irigységnek mocsara körötte
gyorsan hiába terjed el nem kell bányát nyitni ahhoz hogy
feltörjön a művészi hatalom